

עלמה תלת-ישראלית
זו היא סמליה הפור-
סימת לסורטו הי
אחרון של פליני,
פלינירומא". הי
עלמה הרובנת מחי
קה את סימלה הי
רשמי של רומא —
הפסל המפורסם
של הזאבה, המני
קה את רומולוס —
מייסדה המיתולוגי
ומלכה הראשון של
העיר — ואחיו
רמוס. לפי האגדה,
נולדו שני תינוקות
תאומים אלה לסידי
ביה, כוהנת וסטה,
וקאל מרס, הושי
לכו כפל לנחר
האנו, ניצלו עלי
ידי הזאבה.

הסרט. ולמרות הכל — רצים הכל לראותו.
הסיבה פשוטה: אין עוד אדם המסוגל,
כמו פליני, להחיות עולם מה מלא בפרטים
קטנים, וכליך עשיר בגוונים — עולם
החדור כולו באהבת-אנוש, ועם זאת מתור-
בל בסאטירה — עולם שבו כל האנשים
הם ליצנים ומוקיונים. אבל פליני אוהב
כל ליצן וכל מוקיון.

האם זאת רומא האמיתית? מה זה
חשובו פליני אינו מעוניין במציאות. ימי
הניאוריאליזם שלו, ימי המצלמה המוצבת
ברחוב וקולטת הרי החיים — חלפו ללא
שוב. רומא של פליני היא משהו אבס-
טרקטי, הקיים רק בדמיונו של הבמאי
ושם — היא נוצצת וזוהרת — אפילו ב-
מעמקי הזוהמה. יש בה פרקים מן המ-
ציאות — אבל בתוספת מנה הגונה של
פיוט והברקות פרטיות.

את הגיגיו חילק פליני לשלוש
תקופות. האחת, ילדותו, כאשר בעיר
מולדתו, רימיני, למד על רומא בפנימיה
של המינור, ראה את תולדותיה בנוסח
מוסוליני בקולנוע, ושמע הדיה ברדיו.
התקופה השנייה היא תחילת שנות ה-
40. אותה התקופה בה הגיע פליני, הי-
עיתונאי הצעיר לרומא, כאשר צל מלחמת
העולם העיב, אבל לא יותר מדי, על
שימחת החיים של תושביה. רומא של אז,
עם האווירה במיוזיקלול של השכונה, או
זו של בתי-הבושת ממינים שונים, ולי
בעלי אמצעים שונים ששרצו ברחבי העיר.
התקופה השלישית היא היום: המדרגות
הספרדיות מכוסות בהיפים המתעללים ב-
יאוש, כאילו סוף העולם ממתין מעבר

הזוהמה הזוהרת

לפינה — תירות אמריקאיות בעלות
שער-שיבה מחייכות אל פירחחים מקר
מיים בגני בורגה — צעירים זועמים
רוכבים על אופנועיהם כמלאכי גיהנום של
המאה העשרים, בין החורבות העתיקות
שמלפני הולדת ישו.
פליני רומא אינו אלא אוסף אפיוודות,
כפי שהיו גם סאטיריקון והליצנים. כל

פליני פליני-רומא, שבכורתו תוצג בקרוב
בארץ: סרט בלי סיפור, בלי עלילה, בלי
גיבורים — ולמרות הכל, נוהר הקהל בכל
העולם לראות אותו. היו מבקרים שהח-
ליטו כי קטע זה או אחר ארוך מדי. היו
שקבעו כי רומא של פליני — היא סילוף
המציאות והעוברות. האפיפיור, מצידו, מצא
לנחוך להמליץ בפני מאמיניו להינזר מן

„שב שם!“ ריב קטן פורץ
בהצגת „הווד“
ויל“ השכונתית, בה משתתף הקהל ישירות.

עיתונאי הצעיר הגיע לרומא. בי-
כניסה לבית, שבו יתגורר, ניצב גבר
שמן עד כדי גרוטסקה, שוטף את עצמו
בברו שברחוב מן הזיעה הניגרת כחום
היום. מישמני מתנדנדים כה וכה, וחזהו
נשפך לו בהרחבה על פני ביטנו, גדול
מכל חזה של אשה מחוננת איברים.

העיתונאי נכנס פנימה, מגיע לדירה שבה
הזמן לו חדר. בתוך כל התווה ובוהו

שתי יצאניות, בעלות שדיים אדירי-מימדים, יוצאות
מפתח בית-הבושת המהודר שלהן להפגנה ברחוב.
זו שגוזית אינה מסתירה את אוצרה, אלא אוזת בו כבכלי-נשק, כשהלוע מכונן לפנים.
לסירטו זה, הכנים פליני את אוסף היצאניות המגונן וההסיר ביותר שנראה בקולנוע.

בושת לעשירים

הוא נתקל, בוה אחר זה, בסניי שממלא
את המטבח בעשן בישוליו המסריחים —
בתינוק צורח בבית-השימוש, מחכה כי
יבוא לגנב את אחוריו — באשה שמנה
המייבשת שערותיה באמצע הסלון — בי-
גבר קרח הדומה כשתי טיפות מים ל-
מוסוליני, וגם נואם את נאומיו של הדר
צ'ה — בשחקן בדימוס המוכן ומוזמן כבר
להעניק ראיון לעיתונאי שאין לו עדיין
מקום עבודה — בכנה של בעלת-הבית,
בעל פרצוף של דביל וגוף של סכל ב-
נמל, הרובץ על ערש-דווי וזאנק, משום
שניכוה כשהשתזף בים — בעזרת הי-
מראה לו את כל התזיונות הללו וקורצת
אליו קריצות מפתות — ולבסוף, בבעלת-
הבית עצמה, אשה שמרגינה משמונה וחצי
היתה כרוגמנית בהשוואה אליה.

בעלת-הבית ממלאת מיטה על גדותיה,
משמיעה אנחות כבדות מנשוא, כאילו ער-
מדת נישמתה לפרוח, ואז אחרי שהיא
מברכת את האורה החדש, עולה לפתע
ניצוץ צדקני בעיניה, והיא מזהירה או-
תו: „אנחנו אנשים דתיים, אנחנו, אצלנו
בבית לא יהיו חזירות. נחיה כולנו בי-
צוותא, ולא יהיה צורך שנשבור זה לזה
את הביצים.“

צוות ההסרטה ב-
מערות הרכבת הי-
תחתית ברומא, שקועים היטב במיט.
במערות